

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 5.

2den februar 1896.

22de aarg.

Den gamles glæde.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Ell Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

5. lektse.

Den tredje artikel.

VII. Helliggjørelsen.

ABC-klassen: Ap. Gj. 15, 9: Gud ren-
jede deres hjerter ved troen.

Katekismus-klassen: Samme som oven-
for og Joh. 15 5: Jeg er vintreet, I er
grenene; hvo der bliver i mig, og jeg i
ham, han bærer megen frugt.

Forklarings-klassen: Samme som oven-
for, Fil. 3, 12 (Sp. 389) og Ef. 2, 10:
Vi er hans værk, skabte i Kristus Jesus
til gode gjerninger, hvilke Gud forud har
beredt, forat vi skal vandre i dem.

Vi t k.

„Som har helliggjort mig i den
sande tro.“ (Mark. 12, 41-44: Entens
kærv; Mark. 14, 3-9: Salvessen; Luk. 10, 38
-42: Maria og Martha).

— Er træet godt, saa bærer det ogsaa gode
frugter.

— Troen lægger grundvolben; livet byg-
ger paa den.

— Med sine gjerninger kan man vel fortjene
sig helvede, men ikke himmelen.

— En liden pige, som var bleven syg, hørte
sin fader læse det kapitel af Johannes's aaben-
baring, hvori der tales om det nye Jerusalems
herlighed. Da han havde endt sin læsning,
sagde den lille: „O papa, hvor maa ikke de
mennesker have rene fødder, som skal vandre paa
de gyldne gader!“ Ja, saa er det; uden hellig-
hed skal ingen se Herren.

— Pastor Geerard fortæller: For nogle aar
siden kom en ung mand til mig for at spørge
om, hvorledes han skulde blive en sand kristen.
Jeg gav ham det bedste raad som jeg vidste af
Guds Ord, og lidt efter lidt brød naadens lys
igjennem. han fandt i troen Jesus som sin frel-
ser. — Men han havde en svær kamp at gjen-

nemgaa. Han havde plads i en butik, hvor ikke
en havde nogen frygt for Gud. Man befalede
ham ofte at gjøre ting, som hans samvittighed
fordømte; men saadant vilde han ikke udføre.
Han tog til hjerte Herren's ord: „Vorder ogsaa
I hellige i al omgiængelse.“ Derfor vilde han
ikke blande vand i melken, ikke kalde margarin-
smør for egte smør, ikke lybe, naar kunderne
spurgte om, hvor gammel frugten eller eggene
var o. s. v. Han vilde gjøre alt, hvad han kunde
naar han vidste det var ret. Men han vilde ikke
tilsøle sine hænder ved nogen skammelig og uæd-
derlig handling, ikke skjæmme sin tunge ved løgn
og falskhed. — En dag sagde hans principal om
ham: „Jeg har ikke fundet nogen anden fejl ved
William end denne, at han er altfor religiøs.“
— Efter nogen tid fandt William det dog raade-
ligt at søge sig en anden plads, hvor han kunde
være fri de fristelser, han hidtil havde været ud-
sat for. Paa min anbefaling tog en kristelig
forretningsmand ham i sin butik, og da han
havde været hos denne i fem aar, fortalte hans
principal mig, at han i William havde haft en
stor skat, og at han i enhver henseende havde
gjort sig fortjent til hans tiltro.

— En eremit, der havde vundet ry for sin
hellighed, blev gjeftet af bekymrede sjæle, der kom
for at faa oplysning og trøst. Disse omtalte
da paa sine hjemsteder hans store fromhed. Dette
rygte kom ogsaa til en stolt og mistænksom
mand, der opirredes herved og besluttede at bringe
skam over fromheden. Han begav sig til ørkenen,
hvor eremiten boede, og blev var en ærbødig,
graahaaret mand, som venlig kom ham imøde.
Men ifødetfor som andre pilgrime at bukke sig
ærbødig for den hellige mand, nærmede han sig
ham med trodsige miner og udbrød i haanende
og bitre ord, idet han besyldte han for at være
den usleste og foragteligste mand. Da han en-
delig havde tilfredsstillet sin lyst til at spotte og
hymngge den gamle, taug han, og denne nær-
mede sig ham med hdmngghed og kjærlighed, be-
skjendte, at hans besyldninger var retfærdige, og
at han var bleven sendt af den trofaste Gud —
og tallede ham for revselsen. Den stolte mand
blev overvunden af denne hdmngghed og sagt-
modighed og fandtes snart blandt de ivrigste af
eremitens disciple.

— En dame, som var meget rig, blev greben
af Herren's haand og født paany til liv i Gud.
Før havde hun levet bare for sig selv og for
denne verdens ting; men nu viede hun sit liv
til den reddende kjærligheds tjeneste. Da hun
saa engang blev spurgt, hvorledes det gik til, at
hun nu havde en saa meget lysere og muntere
sind end før, uagtet hun nu ikke mere deltog i
de forrige fornøstelser, svarte hun: „Hos de fattige
blev jeg rig, hos de syge frisk, hos de bundne
fri, hos de døende levende.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

5. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

VII. Sanctification.

ABC Class: Acts 15, 9: God purified their hearts by faith.

Catechism Class: Same as above, and John 15, 5: I am the vine, ye are the branches; he that abideth in me, and I in him, the same bringeth forth much fruit.

Explanation Class: Same as above, Phil. 3, 12 (Qu. 389), and Eph. 2, 10: We are his workmanship, created in Christ Jesus unto good works, which God hath beforehand ordained that we should walk in them.

SUGGESTIONS.

"Who has sanctified me in the true faith."

(Mark 12, 41-44: the widow's mite; Mark. 14, 3-9: the anointing; Luke 10, 38-42: Mary and Martha.

— Good works justify our faith, but not our persons.

— In Rome people had to pass through the temple of virtue in order to get into the temple of honor. So we have to pass through the temple of holiness here to get into the temple of glory yonder.

— Say not that thou hast royal blood in thy veins, and art born of God, except thou canst prove thy pedigree by daring to be holy.

— Good works are faith in action.

— He that expects to get saved by his works without faith, builds a house without putting in a foundation.

— He that trusts Christ within him instead of Christ without him, is like a bride who loves her husband's portrait better than himself.

— A holy life is made up of a number of small things. Little words, not great speeches, little deeds, not miracles, or one heroic act; the little constant sunbeam, not the lightning.

— If it is worth being a Christian at all, it is better to be a downright Christian.

— The virtue lies

In the struggle, not the prize.

— Make up your minds about leading a holy life while you are young. I saw once, lying side by side in a great workshop, two heads made of metal. The one was almost perfect — all the features of a noble, manly face came out clear and distinct in their lines of strength and beauty;

in the other, scarcely a single feature could be recognized — it was all marred and spoiled. "The metal had been let grow a little too cool, sir," said the man that was showing it to me. I could not help thinking how true that was of many a form more precious than metal. Many a young soul that, in the workshop of the Spirit, might be stamped with the image and superscription of the King, while it is warm with the love and glow of early youth, is allowed to grow too cold in the chill world, and the writing is blurred, and the image is marred.

— Nor knoweth thou what argument
Thy life to thy neighbor's creed has lent.

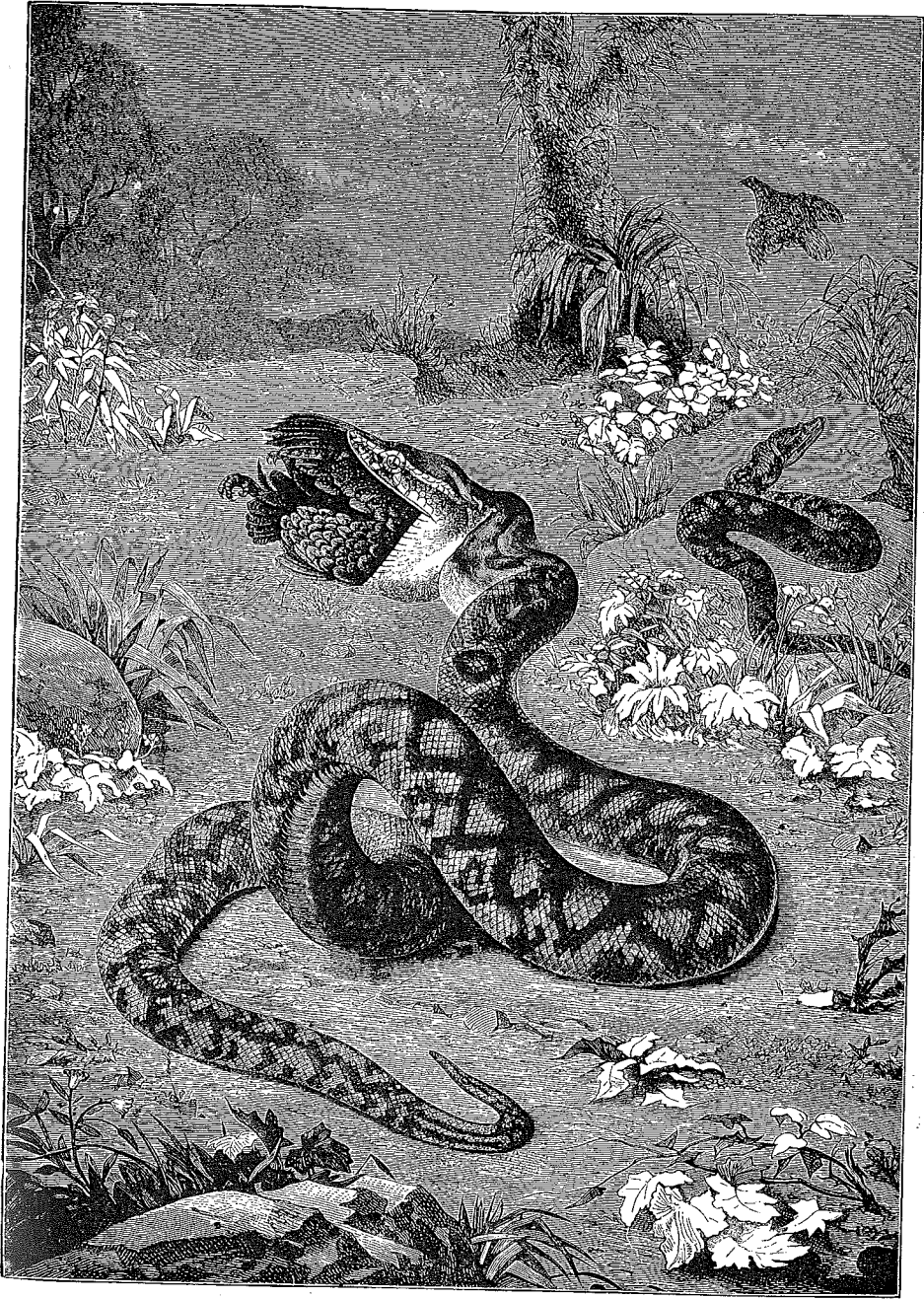
— If you would do anything truly good, you must imitate the silk-worm who hides herself all the while she works.

— One of the first principles of holy living is to forget one's self. When Wilberforce was straining every energy to get his bill for the emancipation of slaves passed, a lady once said to him; "No Wilberforce, I'm afraid you are so busy about those slaves that you are neglecting your own soul." "True, madam," he replied; "I had quite forgotten that I have one."

— In the Indian Ocean there is to be found at the bottom of the water, near places where the surf breaks over coral reefs, a beautiful goblet called Neptune's Cup. Sometimes it is nearly six feet high and three feet broad. It is built by myriads of coral insects, each working alone in its little cell. They have no speech or language; no communication of ideas can take place between them; and yet, what do they produce? Cell after cell is made; insect after insect does its work; first the base or pedestal of the cup is fashioned; upon that the slender stem is raised up to a certain height; and then the widened flange or basin of the goblet is begun and perfected, with its mouth opening up to the sky. And we must bow in reverence before the power and wisdom that are working through these little beings and bringing about so beautiful a thing. They live their life; if they could know it or tell it, we should likely hear that it is a happy one; but that is not all. They have a work to do from the moment they are brought into this world. Now, if one of them could speak, and you were to ask it what its work was, it would probably reply, "I am building a little cell nothing more." But is there nothing more? By its very position it is shaping the other cells touching it on every side. And when the cup is complete, its work is found as a part of the whole, not marring it, but contributing to its beauty. And so, for ourselves, we are wrong, if we narrow our idea of what our life should be. It is not simply to build up a holy character for ourselves, but to touch our neighbors all around for good, to be helpers and beautifiers in God's great design for his people.

Bedstefar vil se, hvor meget lille Selga er vokset siden forrige nytår.

Slangar paa rob.

Den lille franskmand.

(Fortsættelse.)

oderen lo og sagde: „Kjære Ludvig, vi har nok ikke raad til hver dag at drikke kaffe saaledes som du kanffe er vant til; men melk har vi, og den er meget sundere.“

Hun satte en kop melk og et stort stykke brød frem for ham. Ludvig havde sprunget om i mark og eng i næsten et par timer, og da det var varmt ude smagte melken ham udmerket, han sagde, at den fineste kaffe aldrig havde smagt ham saa godt, og at han i fremtiden altid vilde bede om at faa melk istedenfor kaffe til frokost. Saaledes gif det ogsaa med den anden mad, han fik. Det var lidet kjød, men melkemad, melkspiser, kogt frugt og forskjellig slags grøntsager; men Johanna var slikt til at berede maden, og han værmede sig snart dertil. Da han her paa landet var mere ude end i byen, havde han ogsaa mere madlyst, og han fik erfare, at hunger er den bedste kok; den lille gut havde idethele udmerket godt af landlivet og begyndte snart at se baade friskere og sterkere ud. Det har vist heller ikke været mange, som har kunnet fryde sig saaledes over det friske liv paa landet som Ludvig. Dette var noget andet end de trange gader i byen! Hver dag opdagede han noget som glædede ham. Hans pleiemoder Johanna havde hyn for naturens skjønhed og søgte at faa børnene til det samme, og Ludvig gjorde saa raske fremskridt i at tale tytt, at det snart ikke faldt banstelig for hende at underholde sig med ham.

En dag havde Johanna holdt storrengjøring i stuen; vinduerne og de smaa speile var pudsede og gulvet efter bygdens stik bestrejet med fin, hvid sand. Da Ludvig om morgenen traadte ind i stuen, blev han staaende og se sig om og sagde: „Nei hvor lyst og venlig det er herinde; men i byen har vi alligevel meget penere værelser. Der har vi smukke landskaber paa væggene og mellem vinduerne et stort speil i forgyldt ramme og paa gulvet fine kolørte tæpper.“

„Vi har ikke penge til at pynte sli“, sagde Johanna. „Men hvorfor skulde vi ogsaa gjøre det? Vi behøver ikke malede landskaber paa væggen, naar vi hver dag fra

vore vinduer har den smukkeste udsigt, man kan tænke sig. Se bare ud! Saa vakfært kan ingen kunstner male. Og blomsterengen udenfor vore vinduer er vel saa smukt et tæppe, som der findes i nogen kongebolig. Og søen dernede, hvori himmelen og skoven og møllen med sit røde teglstenstag speiler sig saa vakfært, er sikkerlig et langt herligere speil end du finder det i noget fyrstelig palads.“

„Ja“, sagde Ludvig, „jeg har aldrig i byen seet noget saa pent. Det var ikke stort andet end tagstene, murbægge og slidne gader at se i byen. Paa landet er det dog langt smukkere.“

„Ikke sandt“, sagde moderen, „den gode Gud har ladet os faa en skjøn verden at bo i. Hvor skjøn er ikke den herlige natur omkring os, og hvorledes har han ikke malet alt med de smukkeste farver.“

„Jo det er sandt“, sagde Ludvig, „det er en god Gud, vi har; det forstaar vi bedre paa landet end i byen.“

Ludvig kom ogsaa ofte af sig selv med træssende sammenligninger mellem by og landlivet. Lorents og hans familie stod om sommeren meget tidlig op og gif tidlig tilfængs om aftenen. Der blev saaledes aldrig nogen aften i sommertiden tændt lys der i huset. Ludvig trivedes godt med dette; han havde aldrig før seet solen gaa op; nu kunde han ikke nok beundre de storartede solopgange som han havde anledning til at se fra sit vindu. „Folk i byen er dog nogle daarer“, sagde han, „tænk at sove den vakre morgen og sidde halve natten og brænde lys. Hvor meget mere glæde vilde de ikke have, naar de stod tidlig op og gif før tilfængs. De vilde da ogsaa kunne spare de mange penge til lys.“

Børnene var ofte sammen med Ludvig i den nærliggende skov for at plukke jordbær. Paa disse fine smaature kom de ogsaa engang til den yndigste lille dal, nogen kunde tænke sig. Den var omgivet af prægtige egetrær og slanke birke med mørke graner i baggrunden, og i midten strømmede en sølvklar bæk, omgivet af frodigt græs og en masse blomster, især blaa forglemmegeier, og lidt længere borte var der overflod af de deiligste jordbær.

„Nei, hvor deiligt det er her. Den store park, hvor jeg undertiden sit være med mama, var ikke smukkere. Jeg vil rigtig bede mama, at vi maa bo paa landet.“

Hvad der gjorde landlivet endnu mor-

sommere for Ludvig, var, at landsbyens børn ofte pleiede at samles under den store lind eller ude paa marken og lege sammen. I hine krigstider skulde de som rimeligt kunde være, lege soldat, Ludvig havde saa mange gange seet soldaterne øfvere i byen og kunde optræde som lærerester for de andre. Som følge heraf valgte disse ham til sin oberst, og han kommanderede og øfverte dem til stor fornøjelse baade for dem og ham selv. Den rige møller var saa snild, at han i byen købte en liden tromme til sin søn, saa havde de tambur og øfvertien kunde gaa med desto større lyst, og af Johanna fik de et kolørte lommestørklæde, som skulde gjøre tjeneste som flag. Tørklædet havde vistnok nogle huller, men Ludvig mente, at ikke det gjorde noget. „Det er netop hæder at have en fane med huller i“, sagde han, „saa kan folk se, at vi har været i krigen og har hørt kuglerne hvide om os.“ Blandt Johannas ihjager fandt han noget sølvflitter, som han fik tilladelse til at faa, og lavede sig deraf en stor stjerne, som han bar som en orden paa sin blaa frakke, naar de havde parade. Han fik ogsaa fat i nogle andre papirstimler og gjorde deraf ordener, som han uddelte til de flinkeste blandt sine soldater.

Naar bønderne om aftenen rygte sine piber under lindetræet, morede de sig ved at se paa børnenes leg. Ogsaa prestens kunde sidde en hel halv time ved vinduet og se paa sine smaa venner. Og alle maatte indrømme, at Ludvig var særdeles flink til at kommandere og ordne alt sammen.

Engang spurgte Johanna ham: „Har du lyst til engang at blive soldat?“

„Ja, det er sikkert“, svarte Ludvig.

„Men da kunde du gjerne komme til at blive dræbt i krigen.“

„Ja det ved jeg nok“, var svaret, „men jeg har nylig læst og tror, det er sandt, at det er skjönt og ærefuldt at dø for sit fædreland.“

7. Stor sorg. — Hjælp i den tunge stund.

Den brave forpakter og hans fortræffelige hustru arbejdede flittig paa sit gaardsbrug og deres børn — ogsaa Ludvig — hjalp til saavidt deres kræfter tillod det, og de var sine forældre til stor glæde. Men høsten blev ikke saa god, som man havde haabet. Lorents var ogsaa saa uheldig, at en heft

døde for ham, og da det hastede med at faa udført arbejdet paa marken, maatte han straks købe sig en anden, og det var mange penge som gik med dertil.

Nu nærmede sig den dag, da forpaktningensafgiften skulde betales; men han var ikke istand til at skaffe nok penge. Han bad baade den ene og den anden, af de omboende velstaaende bønder, om de vilde laane ham de manglende penge; men de, som kunde hjælpe, vilde ikke, og de som vilde, kunde ikke. Lorents og Johanna var meget ængstelige for, hvorledes det skulde gaa; thi hvis ikke afgiften blev betalt i rette tid, kunde de udsætte sig for at maatte flytte. Da dagen kom, manglede de endnu to og tyve dollars. Lorents haabede dog, at man vilde vise overbøenhed, naar han fortalte, hvilke uheld der tilfaldte ham og bragte ham i saadan pengemangel.

„Ja Gud gibe, at det var saa vel“, sagde Johanna med taarer i øinene, „du faar gaa, saa skal jeg bede til Gud, at han vil forbarne sig over os og vore børn.“

„Det vil ogsaa jeg gjøre“, sagde hendes mand. „Seg skal hele veien i stilhed bede til Gud.“

Han sendte en bønfallende blik mod himmelen og gik bedrøvet ud.

Men godsherrens forvalter var en streng mand. Han vilde ikke lytte til Lorents' bønner og foreskillinger; han talte op pengene, gav kvittering for dem og sagde: „De ved, hvorledes kontrakten lyder. Hvis De ikke inden aften bringer de manglende 22 dollars, saa har De mistet Deres plads, og De maa straks imorgen flytte ud. Forøvrigt har der allerede meldt sig en anden mand, der har tilbudt sig at betale større afgift.“

Han hentede kontrakten frem, lagde den paa bordet foran den stakkars mand og sagde: „Der kan De læse. De har selv underskrevet den. Der er Deres navn. Nu har De hørt min mening og kan gaa.“

Med tungt hjerte vandrede Lorents hjemover. Han gik og tænkte paa, hvilken sorg han vilde bringe sin kone og sine børn, og taarerne kom frem i hans øine.

(Fortsættes.)

Den gamles glæde.

(Med billede.)

Det er en deilig sommerdag. Gamle bedstemor synes, at det er saa herligt ude i den friske vatre natur; men det, som især gjør hende saa lykkelig, er barneslokten omkring hende. De unge er saa kjærlige og snilde mod hverandre; intet grin, ingen misfornøielse er at se paa deres ansigter; derfor synes bedstemor, hun har det saa hyggeligt, og derfor synes naturen hende dobbelt herlig og vakker.

Sa enten det er ude eller inde, enten det er vinter eller sommer, kan de smaa virke fred, hygge og lykke. Kjærlige og lydige børn gjør bedstemor og endnu mere far og mor saa glad; de kan gjøre det saa lyst i stuen, de kan jage sorgen bort fra forældrenes pande og fylde deres hjerte med stille lykke.

Hust paa dette i det nye aar, kjære unge læsere! Lad ikke mors øine fyldes med tårer eller fars hjerte tynges af sorg for eders skyld; men gjør alt, hvad I kan, for at bringe lys og lykke i eders hjem!

En stakkar.

Da han laa, betænkte han sig to gange, før han krøb ud af den varme seng.

*

Da han kom op, betænkte han sig fire gange, før han turde vaske sig i det kolde vand.

*

Da han kom ud, betænkte han sig ti gange paa toppen af skibakken, før han turde sætte udover.

Hy for en stakkar!

Opl. paa billedgaaden i nr. 3.

Torsten Knarresmed saarede kongen over venstre knæ med sin økse, Lore Hund stal sit spyd op i hans underliv, og tilsidst fik han et hug i halsen.

Gaade.

Mit første er føde, mit andet dig klæder.
Mit hele hr. skikkepots gane glæder.

Lidt Høvedbrud.

1.

Hvilken norst by er det, hvis navn kan dannes af bogstaverne i: kunst — is — and — ris?

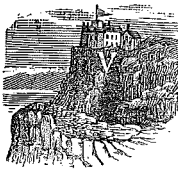
2.

Find en anden norst by, hvis navn dannes af bogstaverne i: sne — uge — år?

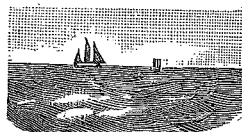
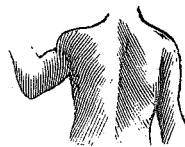
3.

Og en tredje norst by af bogstaverne i: neg — rol — sving.

Billedgaade.

2 G T

T

